

Arrest

nr. 101 275 van 19 april 2013
in de zaken RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2012 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 november 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekers vingerafdrukken in Polen werden genomen op 25 oktober 2010.

1.2. Op 19 november 2012 wordt verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

1.3. Op 26 november 2012 werd aan de Poolse autoriteiten gevraagd om verzoeker terug te nemen in toepassing van artikel 16, § 1, c) van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Pb.L. 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin II- verordening).

1.4 De Poolse overheden lieten op 28 november 2012 aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten in te stemmen met her verzoek tot terugname.

1.5. Op 12 december 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) t.a.v. verzoeker en zijn familie de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.6. De motieven van de eerste bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van verzoeker luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S.B. geboren te Argun, op (in) 17.07.1985 van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 08.11.2012 is toegekomen in België. Eén dag later, op 09.11.2012, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn in "Argun" op 17.07.1985.

Uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 blijkt dat betrokkene eerder asiel heeft gevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 28.11.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde dat hij op 21.10.2012 van Tsjetsjenië per bus naar Moskou reisde waar hij op 22.10.2012 zou zijn aangekomen. Op 22.10.2012 zou hij vanuit Moskou de trein genomen hebben naar Brest (Wit-Rusland) waar hij op 24.10.2012 aankwam. Vervolgens zou hij op 25.10.2012 vanuit Brest de trein naar Terespol in Polen genomen hebben waar ze hij dezelfde dag zou zijn aangekomen en asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat hij in het opvangcentrum van Linin verbleef. Op 06.11.2012 zou betrokkene vervolgens Polen per taxi verlaten hebben naar België waar hij op 08.11.2012 zou zijn toegekomen en één dag later op 09.11.2012 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde eveneens dat de uitkomst van zijn asielaanvraag hem onbekend is.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 en de verklaringen van betrokkene dat hij in Polen asiel vroeg, werd voor betrokkene op 26.11.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 28.11.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan

dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat het in Polen gevaarlijk is voor hen om daar te verblijven (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet in het minst aannemelijk maakt hetgeen op zijn minst van asielzoeker verwacht kan worden indien men dergelijk element inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen. Betrokkene maakt bovendien op geen enkele wijze dat deze verklaarde "on"-veiligheid verband houdt met redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Derhalve kan deze opgegeven reden niets als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen. Indien betrokkene zich in Polen bovendien niet veilig zou voelen, dan dient betrokkene zich met dit onveiligheidsgevoel te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten om dit kenbaar te maken en om de bevoegde Poolse autoriteiten om hulp en/of bescherming te vragen. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten hem niet zouden willen of hebben kunnen helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 36 & 37) verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Daarbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 09.11.2012 asiel aanvraag samen met zijn ouders S.S. en S.L. en met zijn verklaarde schoonzus Z.K. en diens drie minderjarige kinderen. Met betrekking tot deze personen dient te worden opgemerkt dat er voor elk van hen sinds 28.11.2012 eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening. Rekening houdende met de bovenstaande informatie en, is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat België de meest veilige plaats is voor hen om te verblijven (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze verklaring dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaring niet aannemelijk maakt en al evenmin aantoonde dat België voor hen het meest veilige land zou zijn. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat hij gezond is (DVZ, vraag 39). Er zijn verder geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat hij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of

de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

Een terugkeer naar Polen kan indien gewenst door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden."

1.7. De motieven van de tweede bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van verzoekers vader luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S.S. (...) van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 08.11.2012 is toegekomen in België. Eén dag later, op 09.11.2012, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn in "Oktyabrskoye" op 05.12.1951.

Uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 blijkt dat betrokkene eerder asiel heeft gevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 28.11.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit eerder ergens asiel aanvraagde. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Polen. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij via Polen naar België reisde en dat in Polen enkel zijn vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaarde verder dat hij naar België kwam met zijn echtgenote, zijn zoon, zijn schoondochter en zijn kleinkinderen en dat zijn reispaspoort in Polen werd ingehouden. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 22.10.2012 van Tsjetsjenië per bus naar Moskou reisde waar hij op 23.10.2012 zou zijn aangekomen. Op 23.10.2012 zou hij vanuit Moskou de trein genomen hebben naar Brest (Wit-Rusland) waar hij op 24.10.2012 aankwam. Vervolgens zou hij op 25.10.2012 vanuit Brest de trein naar Terespol in Polen genomen hebben waar hij nog dezelfde dag aankwam. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken genomen werden en zijn reispaspoort door de Poolse autoriteiten werd ingehouden maar dat hij er geen asiel gevraagd heeft. Betrokkene verklaarde verder dat hij op 06.11.2012 Polen per taxi verlaten zou hebben naar België waar hij op 08.11.2012 zou zijn toegekomen en één dag later op 09.11.2012 het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat daar waar betrokkene verklaarde dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Polen maar dat zijn vingerafdrukken er wel werden genomen en dat zijn reispaspoort door de Poolse autoriteiten werd ingehouden, uit de codering in het Eurodacverslag van 09.11.2012, met name PL1121025080469011000/700513160H blijkt dat ervoor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering T na de landencode PL verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten

behoefte van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Polen of deze intentie in Polen niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Poolse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Poolse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat hij in Polen geen asiel heeft aangevraagd is dan ook niet aannemelijk.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 waaruit blijkt dat betrokkene in Polen asiel vroeg ook al stelt betrokkene dat dit niet zo is, maar hetgeen omwille van wat hogerop werd uiteengezet niet als aannemelijk beschouwd kan worden, werd voor betrokkene op 26.11.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 28.11.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat er hem gezegd werd dat het in Polen gevaarlijk is voor mij omdat hij er vervolgd zal worden en dat hij er gewond zal raken (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet in het minst aannemelijk maakt hetgeen op zijn minst van asielzoeker verwacht kan worden indien men dergelijk element inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen. Betrokkene maakt bovendien op geen enkele wijze dat aannemelijk dat hij in Polen vervolgd zal worden, laat staan dat hij aantoonde door wie hij er vervolgd zal worden. Bovendien blijkt uit de verklaring van betrokkene dat men hem dit gezegd zou hebben. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Bovendien heeft betrokkene dit, zo blijkt, van horen zeggen. Aan dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Betrokkene maakt bovendien op geen enkele wijze aannemelijk dat de aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen overdracht naar Polen verband houden met redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Indien betrokkene bovendien een vrees zou koesteren dat hij in Polen vervolgd zou worden of dat hij er gewond zal raken, dan dient betrokkene zich met deze vrees te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten om dit kenbaar te maken en om de bevoegde Poolse autoriteiten om hulp en/of bescherming te vragen. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij een beroep zou hebben gedaan op de Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten hem niet zouden hebben willen of hebben kunnen helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het

Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 36 & 37) verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Daarbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 09.11.2012 asiel aanvraag samen met zijn echtgenote S.L., zijn zoon S.B. en zijn verklaarde schoondochter Z.K. en diens drie minderjarige kinderen. Met betrekking tot deze personen, dient te worden opgemerkt dat er voor elk van hen sinds 28.11.2012 eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening. Rekening houdende met de bovenstaande informatie en, is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is om omdat hij zo ver mogelijk van Rusland wilde zijn en dat hij denk dat ze in België veilig zijn (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze verklaring dient echter te worden opgemerkt het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Zoals hogerop reeds werd aangehaald is Polen een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten hem zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat hij rugproblemen heeft (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze rugproblemen, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn voor zijn rugproblemen, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van

terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1. C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

Een terugkeer naar Polen kan indien gewenst door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden."

1.8. De motieven van de derde bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van verzoekers moeder luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S.L. (...)nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 08.11.2012 is toegekomen in België. Eén dag later, op 09.11.2012, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn in "Belousovka" op 01.10.1955.

Uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 blijkt dat betrokkene eerder asiel heeft gevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 28.11.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde dat ze eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 21.10.2012 van Tsjetsjenië per bus naar Moskou reisde waar ze op 23.10.2012 zou zijn aangekomen. Op 23.10.2012 zou ze vanuit Moskou de trein genomen hebben naar Brest (Wit-Rusland) waar ze op 24.10.2012 aankwam. Vervolgens zou ze op 25.10.2012 vanuit Brest de trein naar Terespol in Polen genomen hebben waar ze nog dezelfde dag zou zijn aangekomen en asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat ze in het opvangcentrum van Linin verbleef. Op 06.11.2012 zou betrokkene vervolgens Polen per taxi verlaten hebben naar België waar ze op 08.11.2012 zou zijn toegekomen en één dag later op 09.11.2012 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde eveneens dat de uitkomst van haar asielaanvraag haar onbekend is.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 09.11.2012 en betrokkenes verklaringen dat ze in Polen asiel aanvroeg, werd op 26.11.2012 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 28.11.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d.

28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de

andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat de directeur in het opvangcentrum in Polen hen gezegd zou hebben dat ze daar onveilig waren omdat ze daar verraden zouden worden aan Rusland (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen niet in het minst aannemelijk maakt, hetgeen op zijn minst van asielzoeker verwacht kan worden indien men dergelijk element inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen. Betrokkene maakt derhalve op geen enkele wijze aannemelijk dat zij in Polen of in het opvangcentrum onveilig zouden zijn omdat ze verraden zouden worden aan Rusland. Indien betrokkene een vreest koestert ten opzichte van haar veiligheid in Polen, dan dient betrokkene zich met deze vrees te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten om dit kenbaar te maken en om de bevoegde Poolse autoriteiten om hulp en/of bescherming te vragen. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zij een beroep zou hebben gedaan op de Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden willen of hebben kunnen of willen helpen indien zij er een beroep op zou hebben gedaan. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 36 & 37) verklaarde betrokkene dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Daarbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 09.11.2012 asiel aanvraag samen met haar echtgenoot S.S., haar zoon S.B. en haar verklaarde schoondochter Z.K. met diens drie minderjarige kinderen.

Met betrekking tot deze personen, dient te worden opgemerkt dat er voor elk van hen sinds 28.11.2012 eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening. Rekening houdende met de bovenstaande informatie en, is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat ze gehoord heeft dat er in België wetgeving bestaat in tegenstelling tot hun land (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat ze heeft van horen zeggen. Aan dergelijke informatie die men gehoord heeft van derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien maakt betrokkene evenmin aannemelijk dat België het enige land is waar, in tegenstelling tot haar land, een wetgeving zou bestaan. Het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II- Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat ze suikerziekte heeft (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze aangehaalde aandoening, met name suikerziekte, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn voor haar suikerziekte, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat zij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1. C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

1.9. De motieven van de vierde bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van Z.K., schoonzus van verzoeker, luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten Z.K. (...) van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 08.11.2012 is toegekomen in België. Eén dag later, op 09.11.2012, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn in "Argun" op 14.08.1983.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze eerder asiel aanvraag in Polen. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 22.10.2012 van Tsjetsjenië per bus naar Moskou reisde waar ze op 23.10.2012 zou zijn aangekomen. Op 23.10.2012 zou ze vanuit Moskou de trein genomen hebben naar Brest (Wit-Rusland) waar ze op 24.10.2012 aankwam. Vervolgens zou ze op 25.10.2012 vanuit Brest de trein naar Terespol in Polen genomen hebben waar ze nog dezelfde dag zou zijn aangekomen en asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat ze in het opvangcentrum van Linin verbleef. Op 06.11.2012 zou betrokkene vervolgens Polen per taxi verlaten hebben naar België waar ze op 08.11.2012 zou zijn toegekomen en één dag later op 09.11.2012 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde eveneens dat de uitkomst van haar asielaanvraag haar onbekend is.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat ze in Polen asiel aanvraag, werd op 26.11.2012 voor betrokkene en haar drie minderjarige kinderen S.Z., S.Y. en S.K. een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 28.11.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar drie minderjarige kinderen wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.C van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat het in Polen gevaarlijk is voor hen en dat de directeur van het opvangcentrum hen gewaarschuwd zou hebben dat mensen daar teruggestuurd worden naar Rusland (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokken van deze verklaringen niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Het is bovendien niet omdat de directeur van het opvangcentrum hen waarschuwt dat er mensen van daar worden teruggestuurd naar Rusland, dat dit ook effectief het geval zou zijn voor betrokkene. Het indienen van een asielverzoek impliceert echter niet automatisch dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel of het statuut van vluchteling. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingmaatregel naar het land waarvan men het staatsburgerschap bezit of naar het land waar men zijn gewoonlijk verblijf heeft, , betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa (DVZ, vraag 36 & 37) verklaarde betrokkene dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 & 37). Daarbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 09.11.2012 asiel aanvraag samen met S.B., die ze omschrijft als haar schoonbroer en met S.S. en S.L. van wie ze verklaarde dat het haar schoonouders zijn. Met betrekking tot deze personen die volgens betrokkenes verklaringen haar schoonfamilie zijn, dient te worden opgemerkt dat er voor elk van hen sinds 28.11.2012 eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II- Verordening. Rekening houdende met de bovenstaande

informatie en, is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening dan ook niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat de wetgeving in België goed is (DVZ, vraag 38). Met betrekking tot deze verklaring dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaring niet aannemelijk maakt en al evenmin aantoonde dat de wetgeving in de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Polen, slecht zou zijn. Het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.11.2012 dat ze veel pijn aan haar armen heeft en dat ze hier een aandoening aan heeft sinds haar geboorte (DVZ, vraag 39). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze pijn aan haar armen waarvan ze verklaarde dat ze deze aandoening reeds van bij haar geboorte heeft, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn voor haar de aandoening aan haar armen waaraan ze sinds haar geboorte zou lijden, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene of één van haar kinderen in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat zij of één van haar kinderen zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich met haar drie minderjarige kinderen aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.

Een terugkeer naar Polen kan indien gewenst door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de Raad na te gaan of de verzoeker over de rechtens vereiste hoedanigheid beschikt bij het indienen van hun beroep.

Artikel 59/56, lid 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang". Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn.

Het belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat verzoeker zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en verzoeker zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden.

In casu betreft het voorwerp van het voorliggende beroep de vier beslissingen van de gemachtigde van de staatsecretaris van 12 december 2012 houdende de weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende beslissingen hebben enkel betrekking op diegene wiens verblijf wordt geweigerd en ten aanzien van wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen.

Verzoeker maakt het voorwerp uit van de bestreden beslissing vermeld in punt 1.6.

De tweede en derde bestreden beslissingen maken het voorwerp uit van afzonderlijke verzoekschriften die wegens verknochtheid samen werden behandeld en beslecht door de Raad bij arrest nr. 101 232 van 19 april 2013.

De vierde bestreden beslissing heeft betrekking op de schoonzus van de verzoeker aan wie het verblijf wordt geweigerd en ten aanzien van wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen.

De Raad stelt vast dat tegen de vierde bestreden beslissing geen afzonderlijk verzoekschrift werd ingediend door de schoonzus zelf.

Voorts stelt de Raad vast dat de schoonzus meerderjarig is, en dus over de vereiste handelingsbekwaamheid beschikt om in eigen naam een beroep aan te tekenen tegen de vierde bestreden beslissing die in haar hoofde werd genomen.

Gelet op het ontbreken van een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft de verzoeker niet de vereiste hoedanigheid om de vierde beslissing aan te vechten (cfr. RvS 19 augustus 2005, nr. 148 268).

Het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen is in die mate dan ook onontvankelijk.

De Raad zal derhalve het beroep enkel behandelen in zoverre het gericht is tegen eerste bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 1.6.

2.2. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de beschikking van 5 april 2013 om te verschijnen op de terechtzitting van 19 april 2013 op 8 april 2013 aangetekend werd verstuurd naar de gekozen woonplaats van de verzoekende partij, zijnde bij advocaat M. LECOMPTE, Kalverhagestraat 8 A, 9090 MELLE. Uit de gegevens verstrekt door BPOST blijkt dat de aangetekende zending is uitgereikt op 11 april 2013.

De verzoekende partij is niet ter terechtzitting verschenen en is evenmin vertegenwoordigd. Het beroep dient derhalve met toepassing van artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES